

Vijftien jaar geleden maakte Nederland kennis met de VEERKAMP'jes. TON, HANNY en de inmiddels overleden NEL veroverden de harten van het kijkerspubliek, iets wat uiteindelijk net zo veel vreugde als verdriet met zich meebracht. Op uitnodiging van PRIVÉ en Corendon genoten Ton en Hanny van een vakantie op Kos, waar ze nooit eerder vertelde verhalen uit de doeken doen. 'Ons levensverhaal is een stuk veelomvattender dan de meeste mensen denken.'

Door FRANK WAALS
Foto's FERRY DE KOK e.a.

Hun woonboot is niet meer weg te denken uit de hoofdstad en sinds hun vergaarde bekendheid door **Man bijt hond** in 2004 weet heel Nederland de ark inmiddels te vinden. Het levert **TON** (71) en **HANNY VEERKAMP** (72) geregeld onverwacht bezoek op van fans die weten dat het altijd de zoete inval is bij hun geliefde ras-

Amsterdammers. Toch heeft al die hartelijkheid hen ook een hoop ellende opgeleverd, vertellen zij in het Blue Lagoon Ocean Hotel op Kos. Het stel genoot er van een paar heerlijke dagen zon die ze zo lang hebben moeten missen.

Er zijn mindere plekken te bedenken voor wat rust...

Hanny: 'Inderdaad, echt ongelooflijk. Ik heb begrepen dat de hele boel hier onlangs is gerenoveerd en dat zie je er ook wel aan af. Het hotel, maar ook het havenstadje dat er vlakbij ligt, zijn superromantisch en gezellig.'
Ton: 'Toen we bij aankomst wilden inchecken, kwam er een medewerker van Corendon op ons afgestapt. Hij bleek onze plek te hebben ge-upgrade naar een verblijf met privé-zwembad, direct aan de kamer gekoppeld. Dat heb ik nog nooit meegemaakt. Het maakte onze reis naar dit eiland een stuk fijner dan de eerste keer dat we in Griekenland waren, dertig jaar geleden. Toen moesten we vanwege een storm een tussenstop maken in Athene waar we de tijd doodden in een lekker restaurant. We bestelden er een schaal met garnalen, en nog één en nog één... tot we op een gegeven moment de rekening kregen en

vierhonderd gulden moesten afrekenen. Dat was een heel andere tijd. Tegenwoordig is Griekenland voor elk gezin meer dan betaalbaar.'
Hanny: 'Omdat al ons geld in onze woonark zit, kunnen we minder vaak op vakantie dan we zouden willen. Deze reis kwam daarom op het perfecte moment. Ton zit thuis namelijk geregeld op de computer naar reisjes te kijken, vooral in deze tijd.'
Ton: 'Ja, wat dacht je dan? Het is in Nederland af en toe zulk pokkenweer dat je vanzelf zin krijgt om dat vliegtuig in te stappen. Eenmaal hier had Hanny de winkeltjes al snel gevonden. Ik wacht dan liever op een terrasje tot ze klaar is en geloof mij, ze komt nooit terug zonder een nieuw tassie. Ik hoor nooit dat er niets lag. Ze hebben altijd wat.'

Jullie hebben beiden huidkanker gehad. Niet bang voor de brandende zon hier?

Ton: 'Nee, joh! Wij komen nog uit de tijd dat je je insmeerde met olijfolie en jodium. Op het strand van Zandvoort lagen we dan dagenlang te sudderen als

een sukadelap. Vaak moesten medewerkers van strandtentjes de stoelen nog neerzetten als wij 's ochtends aankwamen en we gingen er ook als laatste weer vanaf. Ik moet minstens onder een trein komen wil ik zeggen dat ik pijn heb, dus zo'n plekje op mijn huid is echt niet het einde van de wereld. Zolang je het maar op tijd laat wegsnijden zodat het niet kan uitzaaien naar binnen toe.'
Hanny: 'Ik zeg altijd maar: *We zoeken het gevaar niet op.* We leven gewoon zoals we altijd gedaan hebben. Lekker liggen bakken in de zon vinden we heerlijk, dus daar stop je niet van de ene dag op de andere mee. Ik kreeg er ook een plekje door, boven mijn linkeroog. Dat hebben ze weggehaald met stikstof.'
Ton: 'Op mijn neus verscheen de laatste maanden steeds een blaasje. Dat kneep ik dan stuk

waardoor het ging bloeden. Bleek dat ook huidkanker te zijn. Afgelopen oktober hebben ze het gevaar weggesneden en opgevuld met een stuk huid uit mijn wang. Vooraf was ik ontzettend bang voor die operatie, maar achteraf was dat nergens voor nodig. Het was maar een kleine ingreep.'
Hanny: 'Hij doet er luchtig over, maar bijna al zijn broers, zussen, neven en nichten aan zijn vaders kant zijn aan kanker overleden.'
Ton: 'Mijn vader stierf al toen ik

twaalf was aan longkanker door het roken van een pakje sigaretten per dag. Ik hoor hem nog gillen van de pijn. Die dagen staan me nog helder bij.'
Wie was daarna een vaderfiguur?
Ton: 'De nieuwe man van mijn moeder. Hij kwam op mijn vijftiende in beeld en hem heb ik uiteindelijk langer gekend dan mijn biologische vader. Hij was heel strikt en zat er bovenop als het op leren

aankwam. Ik haalde doorgaans allemaal achten, negens en tienen, maar toen ik een keer met een vijf thuiskwam, was ik meteen een schande voor de familie en mocht ik een week niet buitenspelen.'
Ach, wat was hij kwaad. Ook hij overleed jong, op 56-jarige leeftijd. Ik was net begonnen aan de HTS, maar werd door zijn dood heel recalcitrant. Ik stond daardoor vaker op de gang dan in de klas en bleef het eerste jaar direct zitten, waarna ik vertrok. Ik was zeer opgelucht

toen ik hem op mijn 57ste qua leeftijd voorbij streefde. Dat had ik toch maar mooi gered.'
Hij heeft jou en Hanny dus nooit samen gezien?
Ton: 'Dat klopt.'
Hanny: 'We hadden elkaar in onze jongere jaren al weleens gezien, omdat Ton bevriend was met mijn toenmalige onderbuurman, maar pas jaren later werden we verliefd. De aanleiding van het elkaar beter leren kennen, was een vervelende

Ik werkte destijds in een café en moest op kerstavond 1973 bardienst draaien. Mijn toenmalige man zou me na afloop met de auto komen ophalen en toen hij eenmaal voor mijn neus stond, vroeg ik hem nog even een kwartiertje te wachten. Ik ruimde de boel op en hij maakte een praatje met wat klanten aan de bar, terwijl op het parkeerterrein onze toen vierjarige zoon **WIM** (50) op de achterbank

Lees verder op de volgende pagina.

De Veerkampjes: 'Eindelijk een aanzoek'

Hanny heeft er heel wat jaren op moeten wachten, maar eindelijk gaat Ton op z'n knie voor haar.

De Veerkampjes

Vervolg

PRIVÉ
EXCLUSIEF

lag te slapen. De motor nog draaiende zodat hij lekker warm lag. Toen we kort daarna buiten aankwamen, zagen we dat onze auto was gestolen met ons kereltje er nog in! De hel brak los en het werd een gigantische horrornacht voor me. Ik heb de hele boel bij elkaar gegild en was aan het einde van de nacht mijn stem volledig kwijt. Wim was mijn enige kind, hij was mijn alles en nu was ik hem voorgoed kwijt. Dat verschrikkelijke toekomstbeeld zag ik al helemaal voor me.'

Wat heb je toen gedaan?

'Het café is opengebleven en deed dienst als een soort crisiskantoor. Iedereen kwam daar naartoe en agenten en taxichauffeurs uit de buurt legden het werk stil om Wim te zoeken. Via de radio werden de daders toegesproken vooral niets met het kindje te doen en hem desnoods ergens achter te laten zodat hij door mensen kon worden opgevangen. Alles beter dan dat ze uit wanhoop zijn keeltje bijvoorbeeld hadden dichtgeknepen. Die jongens hadden bij het stelen van die wagen natuurlijk ook geen rekening gehouden met dit scenario, maar hoorden tijdens het rijden ineens een kuchje vanaf de achterbank. Uiteindelijk hebben ze hem de volgende middag om half drie met een stukje brood bij het Weesperpleinziekenhuis achtergelaten en de wagen in een straatje verderop laten staan. Een taxichauffeur heeft hem toen zo snel mogelijk naar ons teruggebracht.'

Waar past Ton in dit verhaal?

'Hij was een van de chauffeurs die ik had gevraagd te helpen zoeken. Nadien schreef hij een klein bedank-artikeltje in het vakblad voor taxichauffeurs en deelde ik, met

'Tijdens onze huwelijks-ceremonie kwamen er twee stomdronken Sinterklazen binnen-gestormd'

zijn hulp, aanstokers met een foto van Wim uit aan zijn collega's. Ze hadden hem allemaal geadopteerd als hun nieuwe petekind en het gaf Ton en mij de gelegenheid elkaar wat beter te leren kennen. We zijn uiteindelijk beiden gescheiden van onze partners om met elkaar verder te gaan. Hij zag er altijd netjes verzorgd uit, toen al. Zijn lange, blond, krullende haar gekamd, overhemd netjes in de broek en nooit een hele dag rondlopend in een joggingspak zoals ik weleens doe.'

Ton: 'Ik was stiekem al langer verliefd op haar. Ze was altijd al dat mooie poppetje, met in onze eerste jaren een enorm suiker-spinnekapsel in de gekste kleuren. Het is zelfs eens knalroze geweest.'

En dus ging je al snel voor haar op je knie?

'Nee, hoor. Dat aanzoek is er nooit

gekomen. We zaten anderhalf jaar later voor wat administratie bij de boekhouder en die man vertelde ons dat het voor de belasting handiger was om met elkaar te trouwen. Dat hebben we dus maar gedaan, zonder ons er officieel voor te verloven. Een echt aanzoek is er nooit van gekomen. Daarvoor hebben we helemaal gewacht tot deze reis, haha.'

Hanny: 'Hier is hij, tussen de eeuwenoude Griekse ruïnes, voor mij op z'n knie gegaan en hebben we het meteen maar even op de foto vastgelegd ook. Mijn antwoord op zijn vraag of ik met hem wilde trouwen? Niets. Ik zei lachend dat hij z'n kop moest houden.'

Was de bruiloft zelf destijds wel romantisch?

Ton: 'Ja en nee, want ook op die dag ging er van alles mis. We reden met een Rolls-Royce over de Coentunnelweg toen deze ineens met een lekke band tot stilstand kwam. We hadden geen krik in de kofferbak, maar de tweede Rolls-Royce achter ons gelukkig wel. Stond Hanny daar, in haar suède pak en een bossie bloemen achter de vangrail. We kwamen gelukkig op tijd aan in het West-Indisch Huis voor de plechtigheid, maar werden vervolgens midden in de ceremonie bruto gestoord door luid gebonk op de deuren. Kwamen er, op 8 juli 1982 en met een temperatuur van dertig graden, twee stomdronken Sinterklazen binnengestormd. Het bleken twee collega's van de taxicentrale die zich in de kroegen in de buurt hadden volgegoten. Ook hadden ze alle kinderen op straat wijs-

gemaakt dat er bij ons ladingen snoep te krijgen was. Kwamen die jongens en meiden er later ook

nog eens overheen. De twee Sinterklazen waggelden, met hun mijter scheef en baard half af, door het gangpad naar voren. Met hun staf beukten ze in hun onoplettendheid ook nog eens de kroonluchters boven hun hoofden aan gort. Daar kregen we later nog de rekening van. De ambtenaar van dienst zag het allemaal gebeuren en besloot dat het officiële gedeelte maar snel klaar moest zijn. 'Bij deze bent u in de echt verbonden. Hoppa, klaar is kees,' zei hij. De rest van zijn toespraak heeft hij niet meer afgemaakt. Op Valentijnsdag 2016 mochten van we SBS onze trouwdag nog eens overdoen en verliep het allemaal

een stuk rustiger. In een koets kwamen we aan op het landgoed van **IMCA MARINA** (78) in Midwolda, de jurk werd gesponsord door **MARY BORSATO** (74) en Hanny's favoriete artiesten **KOOS ALBERTS**, **CORRY KONINGS** (68) en **MICK HARREN** (52) en zongen een liedje.'

Hanny: 'Zijn kleinzoon heeft me bij dat tweede huwelijk zelfs nog weggegeven en de ringen aangereikt. Achteraf gezien een bijzonder en uniek moment.'

Waarom?

'Omdat Ton de meeste van zijn

kinderen al 35 jaar niet meer ziet. Dat zijn kleinzoon er die dag toch bij was, is daarom extra speciaal. Het hervonden contact van toen heeft namelijk niet geleid tot een hechte band.'

Ton: 'Die huwelijksviering was een poging om het weer goed te maken tussen mij en mijn kinderen uit mijn eerste relatie, maar helaas is het daarna opnieuw verwaterd. Ze waren tussen de veertien en achttien toen ze uit mijn leven verdwenen en ik heb nooit een duidelijke reden gekregen waarom. Misschien speelt jaloezie een rol, maar dat is gissen. Inmiddels ben ik niet alleen vader, maar ook opa en zelfs overgrootvader. Het is jammer dat ik dat allemaal niet van dichtbij kan meemaken.'

Hanny: 'We kunnen niet aan de gang blijven met het steeds maar weer proberen goed te maken. Het boek is dicht, ze mogen

het zelf weer komen openmaken. Onze deur staat altijd voor ze open.'

Niet alleen voor hen, maar voor iedereen, lijkt het. 'Iedereen is altijd welkom voor een kop koffie, ook fans die vroeger naar ons hebben gekeken. Zo zit ik nu eenmaal in elkaar. Het heeft ons veel leuke momenten opgeleverd, maar helaas ook een aantal nare ervaringen. Zo is er een jongen die zich langzaam een weg

Lees verder op de volgende pagina.

De Veerkampjes

'Mijn moeder is met een geheim de kist in gegaan'

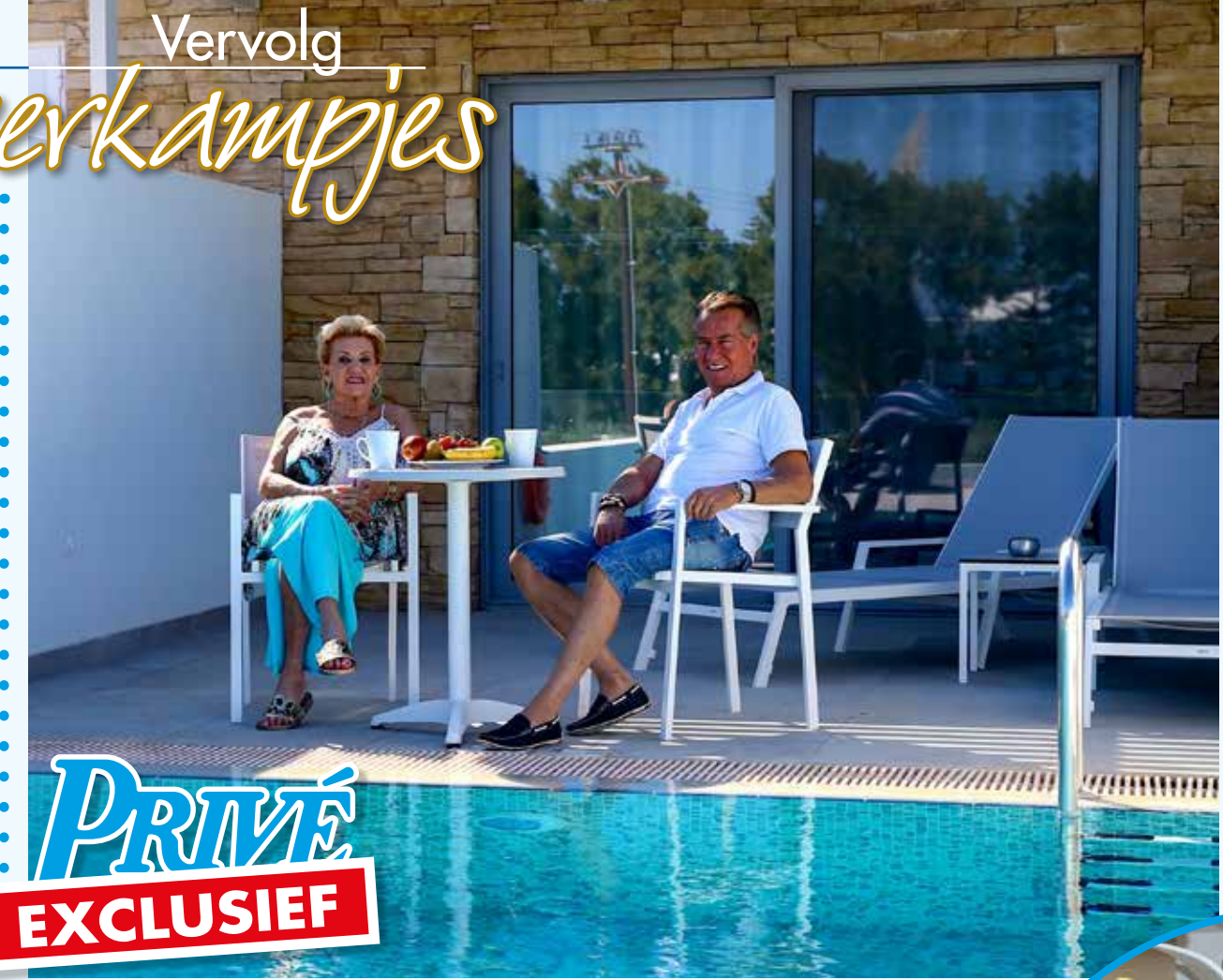
ons leven in heeft geworsteld door steeds maar weer op bezoek te komen en cadeautjes mee te brengen. Een beetje stalkerig gedrag. Hij begon me op een gegeven moment zelfs 'mama' te noemen en wilde alsmaar het graf van 'oma' bezoeken. Hij had mijn moeder **NEL** nog nooit ontmoet! Ook wist hij ons zover te krijgen voor duizenden euro's garant te staan toen hij nieuwe meubels nodig had. Later bleek hij deze helemaal niet te kunnen betalen. Goddank hebben we ons daar bij de verkoper nog uit weten te praten. Mijn zus kent hem ook en heeft naar ons uitgesproken bang te zijn dat hij ons op een dag komt vermoorden, maar ik denk dat het uiteindelijk niet zover komt.'

Ton: 'Ik had allang al het contact met zo'n jongen verbroken, maar Hanny vindt dat dan weer zelig. Ze sms't af en toe nog steeds met hem, terwijl ik zeg dat ze daarmee moet stoppen. Door onze reallife soaps weet iedereen nu waar we wonen en dan krijg je dit soort types dus ook aan de deur.'
Hanny: 'Omdat ons adres op straat ligt, gaan we nu ook voorzichtiger om met het delen van informatie. Gaan we uit eten, dan plaatsen we de foto's pas op Facebook als we weer thuis zijn. En gaan we op vakantie, dan laten we dat aan niemand weten. Deze reis naar Kos is daar eigenlijk de enige uitzondering op omdat er in onze afwezigheid iemand anders op de boot zit.'
Ton: 'We zijn ook drie keer overvallen waarbij er voor tienduizenden euro's aan spullen is gestolen. Sieraden, meer dan twintig klokjes en zelfs de hele kluis hebben ze ons ontvreemd. Ons levensverhaal is een stuk veelomvattender dan de meeste mensen denken.'

En dat in een periode waarin het fysiek niet altijd even makkelijk gaat.

Hanny: 'Tja, maar daar heb ik mee leren leven. Echt waar. Als je je bedenkt hoe vaak ik op de operatietafel heb gelegen. Op z'n minst dertig keer. Op de eerste hulp herkennen ze me zelfs al. Ik klaag en zeur echter niet. Dat maakt je leven er namelijk niet leuker op. Ik blijf positief, al helpen de tien milligram Prozac die ik dagelijks slik daar ook wel bij.'
Ton: 'Ik heb groot respect voor alles wat die vrouw in de loop der jaren heeft moeten doorstaan. De rij ingrepen is eindeloos.'
Hanny: 'Je kunt beter vragen wat ik niet heb gehad. Ik heb al eens in het ziekenhuis gelegen met longontsteking, maar ook met hersenvliesontsteking, twee darmperforaties, een rugoperatie van twintig uur en een schouderoperatie voor het plaatsen van drie schroeven, een gebroken middenvoetsbeentje, buikwandoperaties, gebroken pols, gebroken tenen, vingers en neus, een gapend gat in mijn hoofd, botontkalking en verminderde botsterkte door osteo-

**PRIVÉ
EXCLUSIEF**

genesis imperfecta. Een van de meest vervelende tegenslagen was een breuk in mijn middenrif, wat ze in het ziekenhuis een borst-hernia noemen. Het zit daarbinnen echter zo verkleeft met mijn darmen, dat het niet verder te opereren valt zonder de kans eraan te bezwijken. Er valt mee om te gaan, maar ik vind het op mijn huid geen mooi gezicht. Ik weet het altijd weg te werken met strakke broekjes, maar je moet me echt niet in mijn nakie zien. Dat vind ik vreselijk.'

Je hebt een manier gevonden om ermee te leven.

Hanny: 'Dat moet ook wel, want ik wil minstens zou oud worden als mijn moeder. Zij overleed tien jaar geleden op 82-jarige leeftijd, dus ik wil nog minstens tien jaar door.'
Ton: 'Daarna moet het ook wel klaar zijn, hoor. Ik heb namelijk afgesproken om, als Hanny er niet meer is, te verhuizen en een bed & breakfast te beginnen. Beloofd is beloofd, ik heb het al helemaal gepland.'
Hanny: 'Ik krijg dat nu elke week wel een keer naar mijn hoofd, haha.'

Is het gemis aan je moeder na al die jaren draagbaarder geworden?

'Het tegenovergestelde is waar.

Hoe ouder ik word, des te meer ga ik haar missen. De bank in onze woonkamer was altijd haar domein. Ze had natuurlijk haar eigen kamertje, maar veel liever lag ze 's nachts op die bank. De laatste

Met Cor endon naar Kos

Corendon vliegt van april tot november vanaf Amsterdam, Maastricht en Brussel naar de luchthaven van Kos. **Privé** verbleef in het Adult Only all inclusive Blue Lagoon Ocean Hotel, waar een minimumleeftijd geldt van zestien jaar. Het resort beschikt over diverse sport- en ontspanningsfaciliteiten, een subtropische tuin en uitstekende maaltijden in zowel het buffet als het à la carte restaurant. Zowel het levendige centrum van Kos-Stad als de bekende thermale warmwaterbronnen liggen op ongeveer vijf kilometer afstand. Winkels kom je zelfs na twee kilometer al tegen, te bereiken vanaf de bushalte op tweehonderd meter van het hotel. Eenmaal in de stad, waar je je haast in een film bij het zien van de kenmerkende blauwe Griekse huisjes en kerken en

goed bewaarde ruïnes uit vroeger tijden. Een achtdaagse vakantie in dit hotel is al te boe-

zes weken van haar leven sliep ik bij haar omdat ze zo veel pijn had. Op haar laatste ochtend om half tien vroeg ze me ineens bij me. 'Hanny, Hanny!' riep ze. Ton kwam erbij staan en samen zagen we haar nog net haar laatste adem uitblazen. Ik ben blij dat ik die laatste periode bij haar ben gebleven. Ik zou er letterlijk alles voor over hebben om haar terug in mijn leven te hebben, want ik heb nog zo veel vragen. Mijn moeder is met een geheim de kist in gegaan. Ze heeft altijd gezegd dat ze iets verborgen hield, maar gaf daarover geen openheid van zaken. Ik heb een vermoeden wat het geweest kan zijn, alleen kan ze er zelf geen antwoord meer op geven. Wellicht dat een medium op een dag nog eens uitkomst biedt. Ik bezocht er kort naar haar dood één en voordat ik ging zitten, zei hij al: 'Je moeder is gestorven met een groot geheim.' Ik was met stomheid geslagen. Hoe kon hij dat weten? Misschien kom ik er via die weg alsnog een keer achter.'

ken vanaf € 597,- per persoon inclusief retourticket, transfer en verblijf.